

Мираш Мартиновић

БЕЛИНА КОЈА СЕ НЕ ДА ДОТАЋИ

И пожелиш наједном невидљиво да јеси
Дотакнеш ли ту белину тог ангела
Што се после греха о стабло у ноћ обеси
И то што светли из његовог тела

Само је распадање васцеле небеске опне
То отвара се ружа празне се мириси
Док помно слушаши како његове очи копне
Сазнајеш да те нема да никад био ниси

Белина је то коју дишу речи
У нестварном пределу што расте из твог вриска
Далека јеси док гледаш ангела што клечи
А његовој си сенци тако блиска

О та ружа је чисто противуречје облика
Твог и белине која се не да дотаћи
У хаос пре светлости улазиш без лика
Па биваш етар и не умеш саћи

У празник где знане су ти све светлости
У белину где је све коначно сем тела
Једног ангела од чије прозирности
Прскају ми празне звезде испод чела

ИЗЛАЗАК ИЗ НЕБЕСКЕ ОПНЕ

Кад се побуне ствари и према теби крену.
Знај да је све изгубило меру! И знај,
Да сва времена мирују сажета у једном трену:
Док ствари дишу неки невиђени сјај

И чујеш, како део по део тебе односе,
Однесу оно што је од тебе стварније.
Није то празник ствари, ни светлост. То се,
Празне небеса и ти. То није,

Она ствар што ће тобом да овлада!
Изазак из небеске опне то је,
И најсавршенија мера сунчевога пада.
Доба кад ће небеса прах твој да присвоје.

Додирнеш све то и опет све те мимоиђе.
Певају светлосне честице из твога зачећа:
И тако излазиш у поље горак и постиђен,
И распрсне се опна. Потом чудесн највећа,

Јавише се на земљи после твог доласка.
Овде те ни ствари неће, зверка те понекад жели!
А био си дечак, о коме још кружи скаска:
Потом злодух, потом пророк онемели.

Уселила се у теби она небеска зима,
А још си стварима близак и од те присности,
Враћао си се тужан оним пределима.
Где ће пастири правити свирале од твојих кости!

П Р А З Н И К

Свет коначан у свему осећам иза те руже
Врт један у ком трезна светлост пева
И мирише што ће облик да продуже
Руже која смело сагоревала

Колико је та ружа свему блиска и то је
Чини невидљивом да би је обрали
Целу једну вечност надживеће боје
Руже којом су простори дисали

Мимо тебе чујеш како све пролази
То облик те руже враћа се у постојање
И одолева мирису и некој гипкој снази
И што је стварнији све га бива мање

Превазиђоше те ствари а чисти понори
Већ давно узеше облик твог облика
А чекао си време да ружа сагори
И најтужнији био после тог празника

И био стран свему и незнан природи
Јер ружа није ружа већ прах који бива
Дотакнеш ли је намах постаћеш невидљива
Материја што се мириса ослободи